

I HATE
I HATE
I HATE

I HATE
I HATE
I HATE

SCHOOL

I HATE
TEACHER

ΤΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ

πειρα(γ)ματική πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

"...οι άλλοι ακολουθούσαν, χωρίς να το σκέφτονται, στους δρόμους που είχαν μάθει μια για πάντα, προς το σχολείο, τη δουλειά, το σπίτι τους, προς ένα μέλλον που είχε προβλεφθεί. Γι' αυτούς, το καθήκον ήταν ήδη μια συνήθεια και η συνήθεια καθήκον. Δεν έβλεπαν την ανεπάρκεια της πόλης τους. θεωρούσαν φυσική την ανεπάρκεια της ζωής τους. θέλαμε να ξεφύγουμε απ' αυτό το πάγωμα..."

Για επικοινωνία:

peiragma@hotmail.com

anarxiko-resalto.blogspot.com

ΠΕΖΑΛΤΟ

αυτοοργανωμένος

χώρος αλληλεγγύης

και ρήξης

ερμού 9 Κερατσίνι

κάθε Παρασκευή

μετά τις 21.00

Το πείρα(γ)μα

... είναι μια πρωτοβουλία συντρόφων/-ισσών από τη συνέλευση του Ρεσάλτο που με έναν αυτοοργανωμένο και αντιεταρχικό τρόπο δοκιμάζει αλλά και δοκιμάζεται, μέσω ενός πείρα(γ)ματικού λόγου, ενάντια στον θεσμό του σχολείου και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα. Μακριά από το να αναγνωρίσει το ρόλο του μαθητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμα ρόλο από αυτούς που το κράτος και ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει τον μαθητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν την μαθητική καθημερινότητα.

Στους δρόμους και τα σχολεία του Κερατσινίου, της Νίκαιας, του Κορυδαλλού, της Δραπετσώνας, το πείρα(γ)μα δεν πουλιέται, δεν αγοράζεται, αλλά μοιράζεται με την κυριολεκτική έννοια της λέξης- μιας και οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη δεν είναι εμπόρευμα να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Πάντα επιδιώκοντας την επαφή και την επικοινωνία με όσους και όσες προτιμούν να είναι η άμμος και όχι το γράσο στα γρανάζια του συστήματος.

κοινωνική καταξίωση/ διάκριση/
ανταγωνισμός/ άγχος/ πίεση/ κυνήγι
επιτυχίας... **Καρτέρα** σ. 4-5

τα επιχειρήματα των **παροιστών**...
...στην υπηρεσία των αφεντικών.
σ. 6-7

οι **θησκείες** είναι σαν τις ψυχολαμπίδες...
...χρειάζονται το σκοτάδι για να λάμπουν.

σ. 8-9

βιασμός κατ' εξακολούθηση
(για την υπόθεση στην Αμάρυθο) σ. 10

ΚΟΠΑΝΑ:
έμφυτη
αντίδραση του
οργανισμού
απέναντι
σε διαρκείς
υποχρεώσεις,
εξοργίζει τους
γονείς και
τρωρείται από
τους καθηγητές
(No ! στις
προτιμήσεις
μας παραμένει
η ΠΡΩΙΝΗ)

επαγγελματική καταξίωση / διάκ

Καριέρα

Κυνήγι επιτυχίας / ευηπό

Η ανάγκη για επαγγελματική καταξίωση είναι κατασκεύασμα του καπιταλισμού. Αναπαράγεται από την οικογένεια, το σχολείο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σύμφωνα πάντα με τις προσταγές της κυριαρχίας. Ο περήφανος γονιός γεμάτος ελπίδες την πρώτη μέρα του σχολείου, με την πορτοκαλάδα στο χέρι στις πανελλήνιες, που κορνιζάρει το πτυχίο του παιδιού του, που στηρίζει το παιδί του να συνεχίσει και να συνεχίσει σε μια προκαθορισμένη πορεία προς το “όνειρο”. Ο καθηγητής τις ατελείωτες βαρετές ώρες στα θρανία δεν ξεχνά να υπενθυμίζει στους μαθητές πως πρέπει να προσέχουν και να είναι επιμελείς αν θέλουν να γίνουν κάτι στη ζωή τους, ενώ στα σχολεία εδώ και χρόνια διδάσκεται

πρίση/ ανταγωνισμός/ άγχος/ πίεση/ λήπη θέση/ κοινωνικός περίγυρος

ξεχωριστό μάθημα επαγγελματικού προσανατολισμού. Η προβολή κοινωνικού προτύπου πετυχημένου/ης στις τηλεοράσεις μέσα από ταινίες, σίριαλ, εκπομπές δεν έχει τέλος. Οι διαφημίσεις περί “λαμπρού μέλλοντος” και σωστής επιλογής ιδιωτικής σχολής βομβαρδίζουν το μυαλό και την υπομονή μας. Οι πληροφορίες αυτές τείνουν να διαμορφώνουν τις συνειδήσεις. Το παραμύθι της επαγγελματικής επιτυχίας έχει εδραιωθεί στην κοινωνία και στην ψυχολογία της σαν ένα κλειδί για την εξασφάλιση μιας καλύτερης ζωής. Η εξασφάλιση μιας καλύτερης ζωής μέσα από την επαγγελματική καταξίωση είναι κατασκεύασμα του καπιταλισμού. Το κεφάλαιο που πάντα έχει ανάγκη από κερδοφορία για την ύπαρξή του δεν αφήνει τίποτα ανεκμετάλλευτο. Η κατάσταση στις δουλειές διαρκώς χειροτερεύει και ο ανταγωνισμός είναι μεγάλος. Οι προοπτικές δύσκολες και το αποτέλεσμα αμφίβολο. Οι περισσότεροι/ες ανακαλύπτουν στην πορεία την απογοήτευση από προσδοκίες και υποσχέσεις. Χρειάζεται πιο σκληρή δουλειά, πειθαρχία, υποταγή, υπακοή, “εργασιακή συνείδηση” και τυχοδιωκτισμός. Δεν πειράζει αν σε αυτά προστεθούν το γλείψιμο και το ρουφιανιλίκι, κάτι που ξεκινάει να προωθείται μέσα από τη δομή του σχολείου και συνεχίζεται στον εργασιακό χώρο για την επίτευξη και τη διατήρηση μιας καλής θέσης.

Τι σημαίνει όμως μια καλή θέση; Καλή θέση πέρα από το κόμπλεξ της κοινωνικής ανωτερότητας σημαίνει καλός μισθός. Όσο πιο “παχύλός” μισθός τόσο μεγαλύτερο το πεδίο για καταναλωτικά όνειρα. Καταναλωτικά όνειρα σημαίνουν ψευδαισθήσεις. Ψευδαισθήσεις για την ουσία της ζωής: χρήματα που μπορούν να σου εξασφαλίσουν άνετο σπίτι, γρήγορο αμάξι, καινούριο μοντέλο κινητού, laptop τελευταίας τεχνολογίας, καλό ντύσιμο και μια “αξιοπρεπή διασκέδαση” για τον λιγοστό ελεύθερο χρόνο. Όλα στο βωμό της κατανάλωσης, που αυξάνεται εφόσον ο καπιταλισμός το προστάζει, φροντίζοντας να καθιερώνει μοντέλα κοινωνικών προτύπων (καριέρα, πετυχημένος γάμος, οικονομική δύναμη, ομορφιά και νεότητα, καλοπέραση, κ.α.) που εξυπηρετούν στην διατήρησή του. Αυτό το καπιταλιστικό όνειρο είναι η υπόσχεση της εξουσίας για ένα καλύτερο μέλλον. Οδηγεί στην αναζήτηση καριέρας και κατ’ επέκταση στον κοινωνικό κανιβαλισμό. Γεμίζει τον κόσμο επίπλαστες επιθυμίες και ιλλουστρασιόν φιλοδοξίες. Οδηγεί στην αποξένωση και την ενδυνάμωση του ατομικισμού. Δημιουργεί ανταγωνισμό και η σκέψη εστιάζεται στην αποτελεσματικότητα. Καταστρέφει τη δημιουργικότητα μετατρέποντάς την σε παραγωγική διαδικασία. Κατακερματίζει τις σχέσεις. Αλλοτριώνει την ίδια τη ζωή.

Για μια ζωή που δεν βολεύεται μέσα σε πλαστές επιθυμίες και όνειρα, που δεν αλλοιώνεται από ψευδαισθήσεις, που δεν συμβιβάζεται με το μοντέλο επιτυχίας. Επανοικειοποίηση της ενέργειας που χάνεται στα σχολικά θρανία, στα θωρα της μισθωτής σκλαβιάς, σε κάθε γρανάκι της καπιταλιστικής μηχανής με σκοπό την αξιοποίηση της με τρόπο δημιουργικό, μακριά από κάθε εξαναγκασμό. Η αλληλεγγύη και η συλλογικότητα είναι τα μόνα όπλα ενάντια στον ατομικισμό, τον ανταγωνισμό και τον κοινωνικό κανιβαλισμό που προωθείται.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΨΑΡΙ ΧΩΡΙΣ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Οι θρησκείες
είναι σαν τις
πυροβοληπίδες.

Όπως και κάθε άλλη θρησκεία, έτσι και ο χριστιανισμός, εκμεταλλεύεται τα αρχέγονα ερωτήματα του ανθρώπου για τη ζωή και τον θάνατο. Αποτελεί ένα εξουσιαστικό μοντέλο οργάνωσης της καθημερινότητας και αναπαράγεται έως σήμερα επειδή η ηθική του ταιριάζει απόλυτα στις καταπιεστικές δομές της κοινωνίας. Μέσω της διδασκαλίας του, υποδουλώνει την κριτική σκέψη (πίστευε και μη ερεύνα), διαστρευλώνει την σεξουαλική συμπεριφορά, υποβαθμίζει τον ρόλο της γυναίκας, λογοκρίνει και καλλιεργεί τον ατομικισμό, τον ρατσισμό και τον εθνικισμό.

Από μικρή ηλικία, στον ελλαδικό χώρο, προσηλυτιζόμαστε βίαια στον χριστιανισμό μέσω της βάφτισης. Στη συνέχεια, η εκκλησία σε συνεργασία με τους καταπιεστικούς θεσμούς της οικογένειας και του σχολείου προσπαθεί να μας επιβάλει τον ιδεολογικό της πυρήνα. Ένα σύνολο μισανθρωπιάς και κομπλεξισμού που θέλει να μας υποβιβάσει λέγοντας μας ότι είμαστε αδύναμοι, κάνουμε συνέχεια λάθη, είμαστε γεννημένοι αμαρτωλοί και ατελείς (σε αντίθεση με την τελειότητα του θεού). Μας λέει ακόμη ότι είμαστε ελαττωματικό είδος από τα γονίδια μας, είμαστε κακοί και πρέπει να μετανιώνουμε και να πληρώνουμε όλη μας τη ζωή ευγνωμονώντας παράλληλα τον θεό για την καλοσύνη του.

Η ιδέα της υποταγής είναι αυτή που παίζει τον κυρίαρχο ρόλο στον χριστιανισμό. Υποταγή στον θεό και τις βουλές του, υποταγή και στους απεσταλμένους του στη γη. Για τον λόγο αυτό είχε επιλεγεί και από τους ρωμαίους αυτοκράτορες ως επίσημη θρησκεία της αυτοκρατορίας, μιας και η διδασκαλία του και η ηθική του ταίριαζαν απόλυτα στις εξουσιαστικές τους βλέψεις. Φτάνει να υπακούς στις εντολές, να σέβεσαι την ιεραρχία και ο παράδεισος είναι κοντά. Έτσι, η υποταγή και η ιεραρχία βαφτίστηκαν αρετές και ο χριστιανισμός αναβαθμίστηκε ως ο καλύτερος σύμμαχος για την διαιώνιση της εκμετάλλευσης.

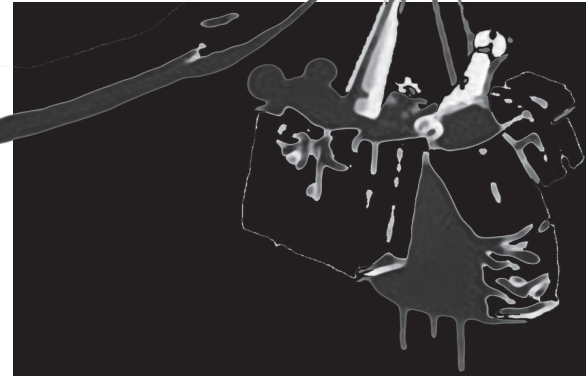

Ηπραμάτεια που προσέφεραν οι παπάδες και η Εκκλησία στον εξουσιαστικό μηχανισμό, ανταμοίφθηκε και συνεχίζει να ανταμοίβεται πλουσιοπάροχα. Εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα γης, εκατοντάδες οικοδομικά τετράγωνα, μετοχές, αμοιβαία κεφάλαια και καταθέσεις αξίας εκατομμυρίων ευρώ αποτελούν την εκκλησιαστική περιουσία.

Το κεφάλαιο της εκκλησίας ενισχύεται από διάφορες αγαθοεργίες φιλόανθρωπων χριστιανών με αντάλλαγμα, φυσικά, την πολυπόθητη θέση στον παράδεισο αλλά και το καθημερινό-αναγκαίο αλισβερίσι των πιστών (γάμοι, κηδείες, βαφτίσια, κεριά, μνημόσυνα, ψυχοσάββατα, αγιασμοί).

“Η Πατρεία ή απόδοση τιμών σε οποιοδήποτε ον, είτε φυσικό είτε υπερφυσικό, θα αποτελέσει πάντα μια μορφή αυτουποταγής και δουλείας που τελεικά καταλήγει στην κοινωνική κυριαρχία, ανεξάρτητα απ το αν αυτό γίνεται στο όνομα της φύσης, της κοινωνίας, του γένους ή της θρησκείας...Τη στιγμή που τα ανθρώπινα όντα θα γονατίζουν μπροστά σε οτιδήποτε «ανώτερο» από αυτά, η ιεραρχία θα καταγράφει τον πρώτο θρίαμβό της επί της ελευθερίας και οι άνθρωποι θα είναι σε θέση να σηκώσουν όλα τα βάρη που μπορεί να τους επιβάλλει η κοινωνική κυριαρχία.”

Μάρτι Μπούκτιν

*Μόνο η περιουσία της Εκκλησίας της Ελλάδος υπολογίζεται ότι ανέρχεται σε δεκαπέντε δισεκατομμύρια (15.000.000.000) ευρώ. Στο ποσό αυτό προστίθεται και η ανυπολόγιστη-αμύθητη περιουσία των μοναστηριών. Η Εκκλησία της Ελλάδος διαθέτει παράλληλα και ολόκληρα νησιά και βραχονησίδες (!) όπως και κτίρια με γραφεία, καταστήματα, εμπορικά κέντρα, ξενοδοχεία, ακόμα και μισθωμένα βενζινάδικα. Συνολικά εκτιμάται ότι τα εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα κατέχουν συνολικά από 850.000 έως 1.300.000 στρέμματα γης εντός του ελληνικού κράτους.

***** ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΓΙΑ
ΝΑ ΛΑΜΨΟΥΝ.**

τα επιχειρήματα των ρατσιστών...

Λέγεται ότι...

...οι μετανάστες ευθύνονται για τα χαμηλά μεροκάματα, ότι παίρνουν τις δουλειές από τους ντόπιους εργαζόμενους.

Για την εντεινόμενη εκμετάλλευση που υφίστανται οι "από κάτω" δεν φταίνε οι μετανάστες, αλλά το καπιταλιστικό σύστημα μέσα στο οποίο ζούμε, ένα σύστημα που μοναδικό σκοπό του έχει την συνεχόμενη αύξηση κέρδους. Οι εργαζόμενοι αποτελούν σημαντική πηγή κέρδους για κάθε αφεντικό. Μείωση του μεροκάματου, αύξηση του χρόνου εργασίας, δουλειά χωρίς ασφάλεια, εύκολες απολύσεις- χωρίς αποζημιώσεις, έλλειψη μέτρων ασφάλειας σε επικίνδυνες δουλειές σημαίνουν μείωση κόστους, συνεπώς αύξηση κέρδους. Οι μετανάστες χρησιμοποιούνται για να παρέχουν όλες αυτές τις "διευκολύνσεις" με ακόμα χειρότερους όρους εκμετάλλευσης στο καπιταλιστικό σύστημα. Εξαιτίας της απελπιστικής θέσης στην οποία βρίσκονται (λόγω πολέμων που πραγματοποιούνται στη λογική του κέρδους- βλ. Αφγανιστάν, Ιράκ, Αφρική, Βαλκάνια- λόγω της καταλήστευσης φυσικών πόρων και την επακόλουθη αχρήστευσή τους, πάλι στη λογική του κέρδους, λόγω της χρεωκοπίας κρατών που ήταν δομημένα... πάλι στην λογική του κέρδους) είναι έτοιμοι να προσφέρουν τα πάντα για να επιβιώσουν. Μέσα σε σπίτια, μακριά από συγγενείς και φίλους, ξεσκατώνουν παππούδες και μωρά, βιάζονται σε στριπτιτζάδικα στη Συγγρού, δολοφονούνται σε αφύλακτες σκαλωσιές στην ολυμπιάδα του 2004, κοιμούνται σε παραπήγματα στα φραουλοχώραφα της φιλήσυχης ελληνικής επαρχίας, χωρίς νερό και φαγητό, με εξευτελιστικό μισθό, ξυλοκοπούνται όταν ζητήσουν, για να μην ξαναζητήσουν και... λένε και "ευχαριστώ". Στον καπιταλιστικό κόσμο εάν δεν υπήρχαν μετανάστες θα είχαν εφευρεθεί. Η καπιταλιστική μηχανή δεν έχει ρατσιστικά κόμπλεξ περί αδερφών- ελλήνων εργατών και βρωμερών- ξένων εργατών. Η συγκεκριμένη επιχειρηματολογία απλά την βολεύει. Γίνεται έτσι σαφές ότι η παραπάνω ρατσιστική μαλακία διαχωρίζει τους καταπιεσμένους και τους αποτρέπει να αγωνιστούν μαζί, αποπροσανατολίζοντας και θέτοντας σαν εχθρό τον εργάτη από διαφορετική γεωγραφική τοποθεσία και όχι τους μοναδικούς δημιουργούς και συντηρητές της παρούσας αβίωτης κατάστασης: το κράτος, το κεφάλαιο και κάθε είδους εκμετάλλευση και εξουσία. Το κέρδος τριπλό: ξεζούμισμα ανθρώπινου δυναμικού, διάσπαση των καταπιεσμένων (και έτσι μείωση της δύναμής τους), αποπροσανατολισμός από τους μόνους υπεύθυνους.

Λέγεται ότι...

... οι μετανάστες «αυξάνουν την εγκληματικότητα»

Τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και του περιβάλλοντος παραμένουν «προνόμιο» της κάθε εξουσίας και κυρίαρχης ομάδας που δημιουργούν και τις συνθήκες εξαθλίωσης από τις οποίες προκύπτει η “απαράδεκτη εγκληματικότητα” για την οποία γίνεται λόγος από απορημένους και απογοητευμένους δημοσιογράφους στα βραδινά δελτία. Η “αυξανόμενη εγκληματικότητα”- ξενοφοβία καλλιεργείται από τα ΜΜΕ μέσα από τη συνεχή αναφορά σε “αλλοδαπούς εγκληματίες”, την παραποίηση της πραγματικότητας (υπονοώντας ως εγκληματίες μετανάστες σε “ανεξιχνίαστες υποθέσεις”) και την ποιοτική, συναισθηματική ένταση που δίνουν σε τέτοια περιστατικά σε σύγκριση με τα “εγκλήματα” των ντόπιων (πως ήταν ο δράστης, τι κρατούσε, από που ήρθε, προς τα που πήγε, αν έφυγε με ποδήλατο, πόσο άσχημα ένιωσε ο γείτονας...).

Λέγεται ότι...

... η συσσώρευση μεταναστών στον τόπο “μας” θα «αλλοιώσει την εθνική ταυτότητα των ελλήνων»

γιατί «έλληνας γεννιέσαι, δεν γίνεσαι»

Η εθνική ταυτότητα είναι μία παγίδα. Είναι ένα κατασκεύασμα, αποτέλεσμα διωγμών, πολέμων, επεκτατισμών, εκτοπισμών, βίαιων ενσωματώσεων, ιδεολογικής επιβολής, σε μια προσπάθεια ομογενοποίησης πληθυσμών που συμβίωναν για αιώνες μαζί, μιλώντας διαφορετικές γλώσσες και έχοντας διαφορετικές θρησκείες, όπως γινόταν στα Βαλκάνια κάτω από τις συγκροτήσεις της Ρωμαϊκής, της Βυζαντινής και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Πληθυσμοί που παρ’ όλες τις διαφορές τους μοιράζονταν κοινές παραδόσεις, μουσικές, μύθους και πολιτισμικά στοιχεία. Είναι ένα κατασκεύασμα που διατηρείται από το κράτος για να καλλιεργεί την πλαστή ενότητα των καταπιεσμένων κάθε κράτους με τους καταπιεστές τους και τον πλαστό διαχωρισμό τους από τους άλλους καταπιεσμένους. Η εθνική ταυτότητα παράγει και αναπαράγει την εκμετάλλευση, τη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), την καταπίεση. Πάντα χρησιμοποιούνταν ως άλλοθι για ακόμα μεγαλύτερες θυσίες (ακόμα και σε αίμα) των από κάτω για να πλουτίζουν και να επεκτείνουν την κυριαρχία τους οι από πάνω.

Λέγεται ότι...

... η Ελλάδα «δεν χωράει άλλους μετανάστες»

Το πρόβλημα αυτής της δήλωσης δεν είναι πρακτικό (αν χωράμε σε ‘τόσα’ τετραγωνικά ή όχι, αν η συγκεκριμένη γη μπορεί να μας θρέψει όλους ή όχι) αλλά ουσιαστικό. Είναι θέμα αντίληψης, αφού καταρχάς αποκλείει άτομα με ρατσιστικά κριτήρια (δεν είναι έλληνες άρα δεν χωράνε, ενώ αν ήταν... θα χωρούσαν...;) και δέχεται το κομμάτισμα της γης σύμφωνα με τα σύνορα των κρατών και όχι τον καταμερισμό της σύμφωνα με τις ανάγκες που υπάρχουν για όλους τους ανθρώπους και τις δυνατότητες που προσφέρει κάθε γεωγραφική περιοχή. Η ανθρώπινη ανάγκη, η δυνατότητα του κάθε ανθρώπου να ζει με αξιοπρέπεια και ελευθερία όπου κι αν βρίσκεται χωράει παντού. Αυτό που δεν χωράει όχι μόνο σε αυτόν τον τόπο, αλλά ούτε στο μυαλό και την καρδιά μας, είναι ο ρατσισμός, η μισαλλοδοξία, ο φόβος για τον άλλο, η αδιαφορία μπροστά στον κατατρεγμό και την εκμετάλλευση. Μόνο η έμπρακτη έκφραση της αλληλεγγύης ανάμεσα στους καταπιεσμένους μπορεί να διευρύνει τον χώρο πέρα από τα στενά όρια των εθνικών συνόρων και να συμπεριλάβει στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος όλης της γης τους κολασμένους. Να εξαλείψει δηλαδή, ασκώντας ταυτοχρόνως εσωτερική και εξωτερική πίεση, τον περιορισμό των συνόρων, επιτρέποντας την ελεύθερη κίνηση και μετεγκατάσταση των ανθρώπων. Η αλληλεγγύη στους μετανάστες δεν πηγάζει από κάποιο αίσθημα φιλανθρωπίας (όπως σε διάφορες ανθρωπιστικές Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και την εκκλησία, που λειτουργούν σαν το άλλοθι της κυριαρχίας) ούτε από κάποιο αίσθημα ταύτισης με τις επιλογές και τα πιστεύω των μεταναστών. Είναι κομμάτι του αγώνα στο πλάι κάθε καταπιεσμένου ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, που δημιουργούν και οξύνουν τους διαχωρισμούς και τις ανισότητες. Για έναν κόσμο χωρίς χαρτιά, σύνορα, κράτη, πατρίδες, εκμετάλλευση, για έναν κόσμο ελευθερίας.

... στην υπηρεσία
των αφεντικών

ΒΙΑΣΜΟΣ ΚΑΤ' ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ

25 Οκτωβρίου 2006: ΒΙΑΣΜΟΣ 16χρονης σε σχολείο στην Αμάρινο από 4 συμμαθητές της.

24 μαρτίου 2010: ΒΙΑΣΜΟΣ της 19χρονης, πλέον, από το Τριμελές Δικαστήριο Ανηλίκων της Χαλκίδας.

Μετά από 4 σχεδόν χρόνια το δικαστήριο αθώωσε τους βιαστές και κατηγορήσε την κοπέλα για ψευδορκία, ψευδή καταμήνυση και συκοφαντική δυσφήμιση.

Ο βιασμός δεν αποτελεί εξαίρεση του κανόνα αλλά τον ίδιο τον κανόνα της βίας. Είναι άσκηση εξουσίας και κυριαρχίας στο εκάστοτε θύμα και επιβεβαίωση της εξουσίας του εκάστοτε θύτη πάνω σε αυτό. Η Ελλάδα είναι και αυτή μία χώρα που καλλιεργεί την κουλτούρα του βιασμού. Η έντονη εκμάθηση των έμφυλων ρόλων-προτύπων από την οικογένεια, το σχολείο, το γήπεδο, το καφενείο μέχρι τα μπουρδέλα και ταυτόχρονα τα πορνογραφικά έντυπα, τα βίντεο, το soft πορνό σε τηλεοπτικά σίριαλ, το διαδίκτυο είναι κάποιοι παράγοντες σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης. Δομούν τον αντρισμό και την θηλυκότητα. Παράγουν και αναπαράγουν την ιδιαίτην κουλτούρα του βιασμού. Μια κουλτούρα που συμπυκνώνει νοήματα και σημασίες που διέπουν και διαιωνίζουν την πατριαρχική κοινωνία.

Σε μια τέτοια κοινωνία οι βιασμοί αποτελούν σιωπηρές ιστορίες με σκοτεινούς αριθμούς, ένα πρόβλημα καταδικασμένο σε ντροπή. Η κοινωνική και νομική θέσμισή του ως "σεξουαλική πράξη" είναι μια εσκεμμένη τακτική διαφύλαξης της πατριαρχίας και κατ' επέκταση του ίδιου του συστήματος. Την ίδια στιγμή αυτοί που με βάση τους νόμους βρίσκονται στα γελοία έδρανα της αστικής υποκρισίας (μπάτσοι, δικαστές, ιατροδικαστές), είναι συμμετοχοί στην ίδια την κουλτούρα του βιασμού.

ΞΕΡΕΙΣ ΜΑΜΑ, έχω πάψει να βλέπω πια

όνειρα... ζωγραφίζω ΜΑΥΡΑ ΠΟΥΛΙΑ

γιατί μου έχετε κλέψει τα χρώματα...

τριγυρίζω ηρωικά στο μετρό...

είσπνέοντας ΨΕΥΤΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

πλανιέμαι αργά στο κενό...

κι όλα αυτά που ποθώ είναι πρόστυχα

Ξέρεις μαμά,

ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΝΑ ΖΩ ΙΚΕΤΕΥΟΝΤΑΣ...

τώρα γεννιέμαι ξανά μέσα απ τα σπλάχνα μιας πόλης

κι όλα αυτά που ποθώ είναι πρόστυχα

με αγκαλιάζουν γλυκά,
οι πύρινες γλώσσες της
πόλης

ΞΕΡΕΙΣ ΜΑΜΑ...

ο αγγελός σου έχει γίνει πια

ΔΑΙΜΟΝΑΣ

peiragma@hotmail.com
anarxiko-resalto.blogspot.com